

kretním případě o krádež, či o pynch, řídí se i nadále směrnicemi v tom ohledu dříve zachovanými

Čís. 1328.

Vyskytly-li se za řízení přestupkového půtahy souběžného přečinu a okresní soud, nedbav předpisu Šu 450 tr. ř., neučinil oznámení státnímu zástupci, nýbrž o přestupku jednal a rozhodl, není odňato státnímu zástupci právo, stíhati samostatně přečin, jenž byl okresním soudem ponechán stranou. K působnosti funkcionáře státního zastupitelství nenáleží činiti výhradu ve smyslu Šu 263 tr. ř.

(Rozh. ze dne 31. října 1923, Kr I 703/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Chebu ze dne 8. dubna 1922, pokud jím byli obžalováni Karel W. a Albert S. dle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro přečin dle Šu 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919 č. 568 Sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozsoudil. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Stíhání a potrestání Karla W-a pro přečin § 11 čís. 4 zákona o válečné lichvě není, jak jeho odvod mylně uplatňuje, dle druhého odstavce Šu 263 tr. ř. vyloučeno tím, že si veřejný obžalobce při hlavním přelíčení, konaném proti němu pro přestupek dle Šu 7 čís. 1 zákona o válečné lichvě u okresního soudu v Mar. Lázních nevyhradil, správně že mu rozsudkem tohoto soudu ze dne 10. září 1921 nebylo vyhrazeno samostatné stíhání W-a pro přečin Šu 11 čís. 4 lichevního zákona, ač v řízení před okresním soudem objevily se půtahy tohoto přečinu. Výhrada předpokládá návrh oprávněného obžalobce. Tím jest při trestných činech, jež se stíhají obžalobou veřejnou, státního zástupce (viz první odstavec Šu 263 tr. ř.). Působnost funkcionářů státního zastupitelství obmezuje se na přestupky (§ 448 tr. ř., §§y 87, 101 prováděcího nařízení k tr. ř., nařízení bývalého ministerstva spravedlnosti ve Vídni ze dne 8. listopadu 1878 čís. 15474). Funkcionáři nejsou tedy obžalobcem, pokud jde o zločiny a přečiny. Pro nedostatek návrhu ovšem ani soudem výhrada vyslovena býti nemohla. Než okresní soud nebyl k vyslovené výhradě ani oprávněn. Jak jest okresnímu soudu předejít v případě, má-li za to, že není příslušným, protože tu je zločin anebo přečin, stanoví § 450 tr. ř. Nepříslušným byl okresní soud v Mar. Lázních netoliko pro řízení o přečinu dle Šu 11 čís. 4, nýbrž po rozumu Šu 56 tr. ř. též pro sbíhající se s tímto přečinem přestupek Šu 7 čís. 1 lichevního zákona. Že okresní soud, nešetřiv předpisu Šu 450 tr. ř., věc státnímu zástupci neoznámil, ale přes svou nepřislušnost o přestupku jednal a rozhodl, neubralo státnímu zástupci právo, stíhati samostatně přečin, jenž okresním soudem byl ponechán stranou. Pro zvláštní předpis Šu 450 tr. ř. nelze, pokud jde o zločin anebo přečin při hlavním přelíčení okresního

soudu přibylý, přes zásadu §u 447 tr. ř., jenž ostatně výslovně poukazuje ku zvláštním nařízením, použití předpisu §u 263 tr. ř., takže ani při obdobném použití §u 363 čís. 3 tr. ř. k takovým případům přihlížeti nelze.

Čís. 1329.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Pokud lze se dopustiti při prodeji živnosti (hostinské) pletich a přímého předražování.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1923, Kr I 464/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 20. února 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle čís. 4 §u 11 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 Sb. z. a n. a přečinem dle čís. 3 §u 7 téhož zákona, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti obžalovaného nelze upříti oprávnění, a to ani pokud směřuje proti rozsudkovému výroku, odsuzujícímu tohoto obžalovaného pro přečin pletich dle čís. 4 §u 11 zákona ze dne 17. října 1919 č. 568 Sb. z. a n., ani, pokud se obrací proti odsouzení obžalovaného pro přečin přímého předražování dle čís. 3 §u 7 téhož zákona. Napadený rozsudek zjistil, že obžalovaný koupil v říjnu 1920 od hostinského Václava B-a hostinskou živnost se zařízením za 32.500 Kč, že již dne 10. března 1921 inseroval v Národní Politice, že prodá tento hostinec, že na tento inserát dostavili se k němu Jindřich C., Vojtěch J., Alois B., Robert K. a Antonín S., že jim Václav K. sdělil, že chce za hostinec 64.000 Kč, že předá také zásoby a kuchyňské zařízení a že, když se zdálo uchazečům toto odstupné tuze velikým, s nimi další vyjednávání přerušil. Pletichy shledává nalézací soud v jednání obžalovaného v tom, že na hostinskou živnost, již koupil od B-a v říjnu 1920 za 32.000 Kč, již dne 10. března 1921 hledal kupitele, požaduje za tuto živnost 64.000 Kč a necháváje uchazeče v pochybnosti, jaké zařízení a jaké zásoby spolu s touto živností chce prodati a že živnost tu koupil od Václava B-a jen za účelem spekulacním. Právní posouzení věci nalézacím soudem vychází, pokud se týče přečinu pletich, z nesprávného výkladu zákona, a jest proto zmatek, uplatňovaný stížností s hlediska čís. 9 a) §u 281 tr. ř., opodstatněn. Dle celého odůvodnění rozsudku, jež tvoří s rozsudkovým výrokiem jeden celek, — zejména z míst kde soud opětovně zdůrazňuje, že obžalovaný koupil od B-a živnost hostinskou, že na živnost tu hledal kupitele a že tuto živnost dále prodal a pod., nemůže býti pochyby, že lichevní soud soudil a odsoudil obžalovaného pro prodej celé hostinské živnosti, v její celistvosti, tedy pro prodej jak zařízení a zásob, tak i pro postoupení živnosti, po případě